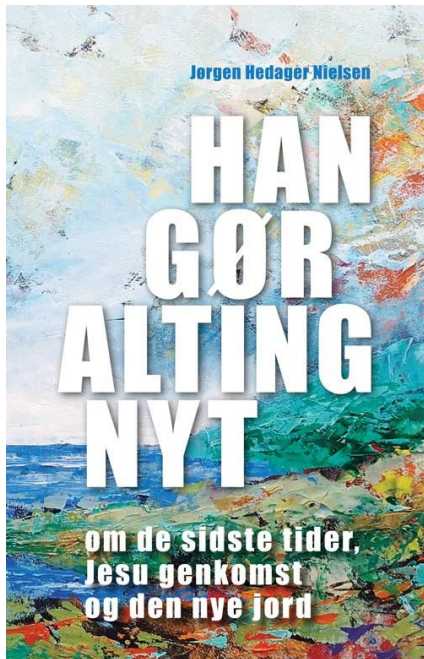

Kapitel fra:

Jørgen Hedager Nielsen: "Han gør alting nyt - om de sidste tider, Jesu genkomst og den nye jord"
Lohse, 2016 - <https://lohse.dk/han-gor-aling-nyt.html>

5. Frimodighed på dommens dag

Gud er kærlighed. De tre ord er det vigtigste, der kan siges om Gud. Samtidig er det også et af de mest misbrugte ord. De kan nemlig bruges som materiale til et hjemmelavet billede af Gud, og det går altid galt. "Det, du der siger, kan jeg ikke få til at stemme med mit billede af en kærlig Gud," lyder argumentet. Og så er samtalen ofte slut, for hvem vil argumentere imod, at Gud er kærlighed.

De tre ord er et bibelcitat, som også er knyttet til dommedag, så lad os se på sammenhængen. Vi finder citatet i Johannes' Første Brev, og sammenhængen indledes sådan: "Deraf ved vi, at vi bliver i ham og han i os: at han har givet os af sin ånd. Vi har set og bevidner, at Faderen har sendt sin søn som

verdens frelser" (1 Joh 4,13-14).

Det er den treenige Gud, der er tale om. Helligånden er vidne. Faderen har sendt sin søn, og sønnen er verdens frelser. Det er *den* Gud, der er kærlighed.

"For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv" (Joh 3,16). Således er Guds kærlighed, at han gav sin søn, for at enhver som tror, skal frelses. Læg mærke til, at her nævnes Guds kærlighed og fortabelsen i samme vers. For apostlen udelukker de to sandheder ikke hinanden.

"For at enhver, som tror," skrev Johannes i evangeliet. I brevet skriver han: "Den, der bekender, at Jesus er Guds søn, i ham bliver Gud, og han bliver i Gud. Og vi kender og tror på den kærlighed, som Gud har til os" (1 Joh 4,13-14).

Og så kommer de tre berømte ord: "*Gud er kærlighed*, og den, der bliver i kærligheden, bliver i Gud, og Gud bliver i ham" (1 Joh 4,16). Vi skal være glade for, at det ikke er os, der skal afgøre, hvad Guds kærlighed betyder. Vi har slet ikke fantasi til at danne os et billede, der svarer til virkeligheden. Gud ønsker i sin kærlighed en fuldkommen verden uden sorg, smerte og død. En

sådan verden kræver hellighed, og den har vi ikke i os. Men Gud skænker os i Jesus både hellighed og kærlighed, som i virkeligheden er to sider af samme sag.

Efter at arten af Guds kærlighed er slået fast, kommer det budskab, som knytter bibelstedet til

temaet for denne bog: "Deri er kærligheden fuldendt i os: at vi har frimodighed på dommens dag" (1 Joh 4,17).

Vi ser det for os. Dagen er kommet, hvor "hvert knæ skal bøje sig, i himlen og på jorden og under jorden, og hver tunge bekende: Jesus Kristus er Herre" (Fil 2,10-11). Mange skal ligge på knæ med rædsel, for de ved godt, at det er for sent. De bøjede sig ikke for Jesus, da han tilbød dem syndernes forladelse. De regnede ham ikke.

Andre knæler med frimodighed. Hvad er deres hemmelighed? Svaret på det spørgsmål er altafgørende.

I skal vide

Frimodighed på dommens dag kan jeg kun have, hvis jeg allerede nu kan sige, at dommeren vil sige god for mig. Kapitel 20 handler om dommen, så her vil vi kun se på et par bibelsteder, der kan give frimodighed.

Jesus underviste om hyrden og fårene: "Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig, og jeg giver dem evigt liv, og de skal aldrig i evighed gå fortabt, og ingen skal rive dem ud af min hånd" (Joh 10,27-28).

Den gode hyrde sætter sit liv til for fårene, sagde Jesus i samme kapitel (vers 11). Netop der er grunden til vores frelse. Jesus har sonet vores synd. Da han på korset råbte: "Det er fuldbragt!" manglede der ikke noget. Jesu offer på korset er godkendt. Gud vidner i sit ord og gennem Jesu opstandelse, at der ikke skal mere til. "Og dette er vidnesbyrdet, at Gud *har* givet os det evige liv, og det liv er i hans søn. Den, der *har* Sønnen, *har* livet; den, der ikke har Guds søn, har ikke livet" (1 Joh 5,11-12).

Nu er spørgsmålet så: Kan jeg vide, at jeg *har* Guds søn? Ja, det mener Johannes. "Dette har jeg skrevet til jer, der tror på Guds søns navn, for at I skal vide, at I har evigt liv" (1 Joh 5,13). I skal *vide*, at I har evigt liv. Denne viden er ikke kun teoretisk. Det er meningen, at vi allerede nu skal

leve i en tryk forvisning om, at vores sag med Gud er i orden. Vi kan stå med frimodighed på dommens dag, en frimodighed, som vi allerede nu kan hvile i.

Jeg er frelst

Nu er det ikke frimodigheden, der giver adgang til frelsen. Det er modsat. Frelsen giver os frimodighed. Eller rettere: Frelsen giver mange af os frimodighed. Men nogle frelste kan ikke sige: "Jeg er frelst!" De kan ikke engang sige det til sig selv foran spejlet på badeværelset. For dem føles det fuldstændig forkert at bruge så store ord om sig selv.

Men de kan godt sige: "Jeg er Guds barn," selv om det betyder præcis det samme. Johannes skriver: "Se, hvor stor kærlighed Faderen har vist os, at vi kaldes Guds børn, og vi er det!" (1 Joh 3,1). Og så sætter han det i forbindelse med Jesu genkomst: "Vi ved, at når han åbenbares, skal vi blive ligesom han, for vi skal se ham, som han er." Guds børn ved, at når Jesus kommer igen, så skal de forvandles og blive som ham.

Men det er ikke alle, der har den vished. Er deres tro så ikke god nok? Jo, der skal ikke anden tro til end at komme til Jesus med sin synd. "Hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renser os for al uretfærdighed" (1 Joh 1,9).

Men selv om troen har grebet Jesus, så kan vores viden om den kristne tros indhold godt være mangelfuld. Jeg forkyndte som ung KFUM-sekretær om frelsesvished i et missionshus. Ved mødets slutning trak en voksen missionsmand mig til side og sagde: "Det går ikke Hedager. Du taler jo til hovmod." Han forbandt det med hovmod at kalde sig selv for frelst. Sådan går det, når vi lader vores indbyggede farisæer komme til. Så bliver frelsen en kombination af noget, jeg skal gøre og så Guds uendelige nåde. Uanset blandingsforholdet vil behovet for bare den mindste lille bitte smule indsats fra min side naturligvis føre til, at jeg ikke kan være helt sikker på frelsen. Hører der noget med til frelsen, som jeg skal gøre, så vil en erklæring om, at jeg er frelst, være en påstand om, at jeg har gjort mit til, at jeg er frelst. Og dét vil være hovmod.

Men som lutheranere har vi lært at sige: "Jeg tror, at jeg ikke af egen evne og kraft kan tro på Jesus Kristus, min Herre, eller komme til ham, men Helligånden har kaldet mig ved evangeliet ..." (Den lille katekismus). Intet skal vi gøre af egen evne eller kraft. Det hele gives til den, der tager imod.

Frafaldets mulighed

Men jeg kan jo falde fra, lyder en indvending. Det er rigtigt. Vished er ikke det samme som sikkerhed eller garanti. Når Johannes taler om frimodighed på dommens dag, så mener han

"frimodighed ved tanken på dommens dag". Johannes ved godt, at der findes frafald. Men sådan som jeg har det i dag, så ved jeg med mig selv, at jeg *er* frelst. Det er det, der er tale om.

Og angående frafald, så er der netop på det punkt noget, vi kan gøre. Vi vælger selv for en stor del, hvad vi vil bruge vores tid på. Gud ønsker at bevare os i troen, og han vil kæmpe for, at det sker (Joh 10,28; Rom 8,38-39).

Frafaldets mulighed findes kun, fordi vi selv kan vælge Gud fra. Sætter vi ikke tid af til ham, så tørrer troens kilder ud. Gud når os gennem Bibelen, forkyndelsen, det kristne fællesskab, nadveren, vores andagtsliv og flere andre kilder.

Prioriterer vi vores tid forkert, kan vi lukke af for troens næring. Men så længe tanken om den evige frelse eller fortabelse står levende for os, vil vi prioritere rigtigt, for vi ved, hvad der er på spil.

Sindets forskellighed

Troens frimodighed har ikke kun noget at gøre med bibellæsning og viden om troslæren. Vores sind spiller også ind. I sin kreative skaberglæde har Gud gjort os forskellige at se på, og forskellige af sind. Der findes både overfladiske og eftertænksomme. Optimistiske og melankolske. Pågående og forsigtige. Variation er godt.

En af forskellene på vores personligheder er, at nogle tager det hele, som det kommer, mens andre vender alle muligheder, og måske er mest tilbøjelige til at få øje på det usikre og skræmmende. De er kort sagt mere bekymrede end flertallet. Bekymring kan til en vis grad kureres ved en god omgang trøst fra løfterne i Guds ord, men for nogle sidder det så dybt i sindet, at selv en fuldstændig overgivelse i Guds gode hænder ikke helt kan lukke bekymringerne ude. Og så bliver det svært at bevare visheden og frimodigheden ved tanken på dommedag. Den eneste trøst, der kan gives til dem, der har et sind med stærk tilbøjelighed til bekymring, er, at tvivl og anfægtelse ganske vist kan være ubehagelige følgesvende, men i Guds hånd har det også for mange været vejen til en dybere og rigere tro.

Tvivl og anfægtelse hører desværre med til et normalt kristenliv og findes ikke kun hos dem, som har en personlighed, der er mere eller mindre disponeret for det. Men det er ikke noget, vi skal stræbe efter eller affinde os med. Gud ønsker, at vi skal leve i den frimodige tryghed, der kommer af troen på ham som den, der har lagt alt til rette for frelsen, og som har alt i sine stærke hænder. Det er meningen, at vi skal kunne tænke på dommens dag med frimodighed.

Indholdsfortegnelse til hele bogen

Forord

1. Forventningens glæde
2. At læse profetier
3. Frelshistorien
4. Eskatologi i Bibelen
5. Frimodighed nu og på dommens dag
6. Optimisme så det basker

Anden del

7. Opstandelse
8. Engle og dæmoner
9. Guds rige
10. Johannes' Åbenbaring
11. Tusindårsriget
12. Tegnene
13. Antikrist
14. Trængsel og frafald
15. Verdensmission
16. Israel
17. Våg derfor
18. Jesu komme i skyerne
19. Bortrykkelsen
20. Dommen
21. Ild og svovl
22. Ny himmel og ny jord
23. Det nye Jerusalem

Postludium: Tiden er nær